

De onzichtbare hoek die Ina in leven hield

De nuchtere Zuid-Hollandse Ina Terlouw (56) kopt 'm meteen maar zelf in dat voor haar de dode hoek een levende hoek bleek te zijn. Anders had ze het ongeval helemaal niet kunnen navertellen. Ina geeft sowieso overall een positieve draai aan. Zo ging het ook met het contact tussen haar en de chauffeur die het ongeval veroorzaakte. Een bijzondere vriendschap die hun allebei heeft geholpen te verwerken van wat is gebeurd. Aan LetselschadeNEWS vertelt ze over het ongeval dat haar overkwam, de impact die het heeft op alle betrokkenen en haar vriendschap met de veroorzaker ervan.

Tekst Floor Verhees

Ina Terlouw

Dode of levende hoek?

Het is woensdag 9 maart 2016 als Ina 's morgens vroeg op de fiets op weg gaat naar haar werk. Ze is cliëntbegeleidster en dierenverzorgster op de kinderboerderij. Ze staat voor het stoplicht rechts naast een vrachtwagen te wachten, allebei voorgesorteerd om linksaf te slaan, althans dat dacht Ina. Want als de vrachtwagen in beweging komt, wijzigt hij plots zijn richting om alsnog rechtsaf te slaan, waarbij hij Ina over het hoofd ziet. Ina: "Ik schrok me rot en terwijl ik al met mijn linkerbeen klem onder het voorwiel lag, gilte ik het uit en gaf in een reflex een flinke klap op de cabine. Het laatste heeft ervoor gezorgd dat de chauffeur toch iets heeft gemerkt en daardoor meteen weer achteruit is gereden. Dat we allebei direct hebben gereageerd, is mijn redding geweest."

Beenletsel

Het had allemaal veel erger kunnen aflopen, en toch is het letsel van Ina niet mis. De schade en pijnklachten aan haar linkerbeen zijn van blijvende aard, waardoor ze uiteindelijk in 2020 zelfs is afgekeurd. Ina: "Mijn been was als het ware helemaal verwrongen, waardoor de huid met het bindweefsel eraf was. Het scheenbeen was op één plek gebroken en het kuitbeen op twee plekken. Met name de huidtransplantaties en de huidverzorging waren ingrijpend. Om de vier dagen moest ik onder narcose voor de wondverzorging." Nadat twee belangrijke operaties mislukt waren, had Ina in eerste instantie zoiets van 'nu gaat dat been eraf'. Daar zag ze geen probleem in, want 'er zijn zoveel mensen met maar een been en die redden het ook'. Uiteindelijk besloot ze toch anders en bleef het been. Later bij de pijnpoli gaf de arts aan dat het risico wel heel erg groot was geweest op fantoompijn ofwel pijn in het ledemaat dat er niet meer is. "Het goede nieuws

is, dat tegen alle verwachting in, ik nu toch weer stukjes kan lopen. Dat houdt me overeind. Net als mijn humor hoor. Ik maak veel grapjes over de situatie, zo ben ik nou eenmaal. Ik wil naar de positieve dingen in het leven kijken. En soms ben ik wel eens veel te positief en dat zorgt voor een vertekend beeld van de werkelijkheid. Mensen denken dan dat het wel meevalt, terwijl dat niet zo is. Er is heel veel veranderd door het ongeluk en heb ook moeilijke tijden gekend, maar ik ben nooit boos geweest op de chauffeur, het ongeluk of de gevolgen ervan. Echt niet."

'Chauffeur had schuldgevoel'

Telefoonnummers uitwisselen

Ina's humor en klare taal bij de eerste kennismaking na het ongeval, hebben ervoor gezorgd dat het ijs direct was gebroken tussen haar en de chauffeur. Ina moet er nog steeds om lachen, want toen de chauffeur geschrokken op haar af kwam en zei: "Ik heb het echt niet expres gedaan, ik heb je niet gezien" flapte zij er direct uit: "Nee, natuurlijk doe je dat niet expres. En had je het wel expres gedaan, dan kreeg je nu een knal voor je kanis". Ja, zo is Ina, ze neemt geen blad voor haar mond. Dus ook niet als ze net is aangereden. Als Ina na het ongeval met de ambulance wordt afgevoerd naar het ziekenhuis, wisselen de chauffeur en Ina's buurman die ter plaatse was telefoonnummers uit. Later heeft de buurman aan Frits, partner van Ina, het telefoonnummer gegeven van de chauffeur. Ina: "Frits heeft de chauffeur bijna vanaf het begin op de hoogte gehouden van mijn situatie. Dat was op verzoek van de chauffeur, want hij wilde graag weten hoe het mij verging. Omdat hij zich schuldig voelde over

mijn lot, was dat niet altijd makkelijk voor hem. Maar hij liep er niet voor weg, dat vond ik toch bijzonder."

'Nooit boos geweest'

Chauffeurs in de kou

Door de gesprekken met de chauffeur over hetgeen hen is overkomen, realiseerde Ina zich dat de chauffeur in dit verhaal, net als zichzelf, ook slachtoffer was. Ina: "Ik had met hem te doen, want ik merkte dat er maar weinig begrip is voor chauffeurs die een ongeval veroorzaken. Dat vond ik niet kloppen, want zoals de chauffeur zelf tegen de rechter had gezegd: 'Een chauffeur gaat 's morgens toch zeker niet op pad om iemand van de weg te rijden?'. Dat was voor mij de reden om op een paar facebookgroepen in de transportsector een oproep te plaatsen aan chauffeurs of zij wel eens een ongeval hadden veroorzaakt en hoe zij de nazorg hadden ervaren? Hoe gingen zij om met het ongeval? Kregen zij hulp bij de verwerking van het trauma? Zoiets dus. Nou, dat heb ik geweten. Het aantal reacties van chauffeurs was overweldigend. De meest schrijnende verhalen heb ik gelezen. Het was om te huilen. Al snel was mij duidelijk dat chauffeurs zich helemaal niet gehoord voelen en dat zij zich vaak na een ongeval in de kou voelen staan." Ina heeft zich het lot van de chauffeurs aangetrokken. Om ervoor te zorgen dat chauffeurs met elkaar in contact konden komen, is de besloten facebookgroep 'Verhaal van de weg' opgericht. Vervolgens heeft Ina verschillende organisaties benaderd om aandacht te vragen voor de chauffeurs. Zodra dit initiatief goed in de steigers staat, draagt Ina het over aan de chauffeurs. Daar wordt hard aan gewerkt.

'Trots op onze vriendschap'

Vriendschap

Ina: "Ik zat vol wilde plannen om bijvoorbeeld ook de ANWB en Veilig Verkeer Nederland te benaderen, maar dat werd me gewoon teveel. Mijn enthousiasme neemt soms een loopje met mij, waardoor ik teveel hooi op mijn vork neem. Maar ik vind het heel belangrijk om aandacht te vragen voor de chauffeurs, want zij schrikken net zo hard van wat hen overkomt als slachtoffers. Chauffeurs voelen zich vaak hartstikke schuldig en durven hun verhaal meestal niet eens te vertellen, omdat ze zich zelfs schamen voor wat zij hebben veroorzaakt. Dat vind ik heel erg." De vriendschap tussen Ina en haar chauffeur heeft voor allebei bijgedragen aan de verwerking van het ongeval en voor Ina heeft het contact ook geholpen bij haar herstel. Als gevolg van het ongeval heeft Ina lange tijd angst gehad voor stilstaande vrachtwagens. Dat heeft ze besproken met de chauffeur en die heeft vervolgens Ina weer geholpen om over die angst heen te komen. "We hebben hier veel over gepraat en daardoor lukte het uiteindelijk ook om samen naar een vrachtwagen te gaan kijken en zelfs in de vrachtwagen te zitten. De laatste belangrijke stap voor mij was dat ik met de chauffeur een dag mee ben geweest in de vrachtwagen. Dat was voor mij hele een overwinning en het was me nooit gelukt om al die kleine stapjes te zetten zonder de hulp van mijn chauffeur. Daar ben ik heel dankbaar voor."

Herstelbemiddeling

Op 9 maart 2022 is het zes jaar geleden dat Ina en de chauffeur elkaar leerden kennen. Die dag is niet ongemerkt voorbij gegaan. Allebei zijn ze trots op hun vriendschap, maar natuurlijk niet

op wat is gebeurd. Er is zeker geen wrok en Ina wil nog maar eens benadrukken: "Probeer altijd de menselijke maat voor elkaar in het oog te houden!" Zo zou het ook zeker moeten zijn. Ina en haar chauffeur hadden het geluk dat ze allebei meteen open stonden voor contact. Dat is niet altijd zo na een ongeval en uiteraard zal hierin ook de toedracht een rol hebben gespeeld. Is er afleiding of alcohol in het spel, dan was dat wellicht

anders geweest. Mocht je ook in contact willen komen met de veroorzaker van jouw ongeval of met het slachtoffer, maar vind je het lastig dit zelf te doen? Neem dan contact op met Perspectief Herstelbemiddeling om te informeren wat zij voor jou kunnen betekenen.

Voor meer informatie over de besloten facebookgroep voor chauffeurs, mail naar: verhaalvandeweg@gmail.com. ♦